

Oponentský posudek bakalářské práce

Název práce: Sportovní skupinové aktivity mladých jako prevence negativních sociálních jevů

Autorka práce: Alice Tomanová

Vedoucí práce: RSDr. Ján Mišovič, CSc.

Oponent: Mgr. Ing. Zdeněk Demel, Th.D.

Formální stránka:

Práce má 44 stran textu, seznam použitých zdrojů čítá 18 knižních titulů a 7 internetových zdrojů. Z nepochopitelných důvodů jsou na samostatné straně uvedena klíčová slova, což je, vzhledem k jejich uvádění v abstraktu, zcela nadbytečné. Kromě toho abstrakty jsou uvedeny ještě před přílohami a nikoli až na úplném konci práce. K práci jsou připojeny dvě přílohy: první z nich představuje „Minimální preventivní program 2009/2010“ základní školy v Horním Jelení, druhá z nich obsahuje rozhovor s jednou lektorkou kulturního domu Dubina v Pardubicích. V práci však chybí seznam zkratk, přitom jen na str. 9 je jich k vysvětlení celkem 8! Odkazy na literaturu jsou činěny formou poznámek pod čarou, kterých je celkem 55 (na str. 21 však chybí odkaz na pramen). Zde je třeba upozornit na dvě formální nesprávnosti. Předně, u všech odkazů na nepřímé citace chybí v poznámkách úvodní „Srov.“ a na str. 9 by detaily ohledně účastníků konference „Sport a stát“ neměly být uvedeny v textu, ale v poznámce pod čarou č. 5. V práci je poměrně hodně pravopisných chyb a překlepů (srov. např. str. 27). Grafická úprava práce je poměrně dobrá. Pokud jde o jazykovou stránku, občas se vyskytnou neúplné věty (např. na str. 17, 20, 26), nebo kostrbatě formulované věty (např. na str. 27).

Obsahová stránka:

Nejprve je třeba upozornit na skutečnost, že název práce neodpovídá zcela jejímu obsahu. Protože autorka nepopisuje jen sportovní aktivity mladých, ale také dětí, mělo by se to také obrazit v názvu její práce.

Předložená práce má teoretickou a praktickou část. V té první, po poněkud upovídaném úvodu, autorka popisuje nejprve sport jako společenský fenomén, jeho socializační působení, jeho emocionalitu a rozdělení sportovních aktivit. V následující kapitole věnuje autorka pozornost vlivu rodiny na vývoj dítěte v období dětství a adolescence. Zmiňuje typologii rodičovského chování, patologické situace v rodině a jejich vliv na děti a mládež. V další kapitole se autorka zabývá sociálně patologickými jevy a zmiňuje rizikové chování dětí a adolescentů, delikventní chování, faktory ovlivňující rizikové chování a v posledku věnuje pozornost vlivu médií na rizikové chování dětí a mládeže. Zde však nedostatečně komentuje graf na str. 26.

V praktické části autorka nejprve stanovuje jako její cíl „zjistit, jak mohou sportovní aktivity dětí a mládeže působit ve volném čase jako jedna z možností prevence negativních sociálních jevů“. Pak pro dosažení tohoto cíle stanovuje čtyři hypotézy a popisuje metodický postup pro získávání informací, které jsou „potřebné pro zpracování praktické části práce“. Autorka však nehovoří o sběru informací pro ověřování hypotéz. Poněkud zarážející je, že v praktické části chce autorka získávat informace vlastně jen teoreticky „prostřednictvím studia odborných materiálů, technikou obsahové analýzy dokumentů“. O které dokumenty se jedná, uvádí v kapitole „Východiska výzkumu“. Nejprve jde o „Minimální preventivní program 2009/2010“ základní školy v Horním Jelení (je celý uveden v příloze), který je popisován také v odst. 4 s názvem „Sportovní pohybové aktivity dětí v rámci školy, školní družiny“. Na druhém místě je uveden popis činnosti soukromého centra Aerobic v Pardubicích, ve kterém sama autorka také působí. Nakonec je ještě popisována činnost

kulturního domu Dubina v Pardubicích, kde se nabízí taneční a pohybová výchova pro děti ve věku 2 – 15 let. Tento popis je doplněn rozhovorem s jednou jeho pracovnící uveřejněným v příloze. Ve všech uvedených případech se jedná o *pouhý popis* činností uvedených zařízení, aniž by byla jediná zmínka o tom, zda či jak to vede k prevenci negativních sociálních jevů u dotyčných dětí a mládeže. A tak je to i s přílohami: v preventivním programu základní školy v Horním Jelení jsou sice výtýčeny rizikové projevy chování a jeho cílem je zaměření na projevy šikany a kyberšikany, není tam však nic o tom, zda se jim tímto programem daří těmto negativním jevům opravdu předcházet. A pokud jde o příložený rozhovor s pracovnící kulturního domu Dubina, pak je nutno konstatovat, že ani jedna z devíti otázek položených autorkou se netýká prevence negativních sociálních jevů dětí a mládeže. V závěru své práce autorka uvádí, že se v ní zabývala několika hypotézami. Je však třeba konstatovat, že v praktické části se jimi nezabývala. O tom svědčí také formulace úvodu k ověřování první hypotézy, kdy píše, že „prvním předpokladem jsem se snažila potvrdit, že sport a jeho pravidla, postupy, trénink, motivují člověka ke zdravému životnímu stylu“. Může však *předpoklad* sloužit jako *tvrzení*? Předpoklad se přece musí potvrdit, ověřit konkrétními zjištěními. Ta však v praktické části úplně chybí. Doklady, které autorka uvádí pro ověření hypotéz, jsou pouze informace z literatury, které jsou uvedeny v první části práce. A pokud jde o třetí hypotézu, nedozvídáme se ani, zda byla či nebyla potvrzena. A podobně je tomu i u čtvrté hypotézy. Zde se nelze ubránit dojmu, že *přání je otcem myšlenky*. Autorka je přesvědčena o samozřejmosti předpokladu, že sportovní aktivity slouží prevenci negativních jevů u dětí mládeže, a tak se ani nesnaží to dokládat. Autorka zřejmě chtěla jen formálně učinit zadost požadavku zařazení praktické části do bakalářské práce, aniž by respektovala její smysl a poslání.

Závěr:

Práci nedoporučuji k obhájení.

V Českých Budějovicích 17.05.2011